

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 95 stemmer (S, V, KF, DF, CD, RV, FP og KRF) mod 12 (SF og EL).

Første næstformand (Birte Weiss):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 168: Forslag til lov om ændring af forskellige ændringslove om lejeforhold m.v. (Ændring af forskellige revisionsbestemmelser).

Af by- og boligministeren (Jytte Andersen). (Fremsat 27/1 99. Første behandling 23/2 99. Betænkning 13/4 99. Anden behandling 23/4 99).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 94 stemmer (S, V, KF, DF, CD, RV, FP og KRF); 12 (SF og EL) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Birte Weiss):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 95: Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse og af lov om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse. (Ændring af reglerne om ikrafttrædelse m.v. af den udvidede klitfrednings- og strandbeskyttelseslinje samt om fastlæggelsen heraf i byzone).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 25/11 98. Første behandling 11/12 98. Betænkning 7/4 99. Ændringsforslag nr. 3 af 20/4 99 uden for betænkningen af miljø- og energiministeren (Svend Auken)).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af miljø- og energiministeren (Svend Auken).

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Hans Christian Schmidt (V):

Ved førstebehandlingen af L 95 udtrykte jeg den holdning, som Venstre jo også tidligere har tilkendegivet: at vi ikke kunne støtte det forslag, der ligger til grund for L 95, altså selve forslaget om udvidelsen med de 300 m., da det blev fremsat tilbage i 1994. Ved førstebehandlingen af L 95 sagde jeg også, at vores holdning ikke havde ændret sig, og derfor må vi konstatere i dag, at forslaget går for langt.

Vi vil dog medgive, at vi synes, der er kommet en rigtig positiv ændring ind med de stillede ændringsforslag: man har imødekommet bær- og frugtavlernes, der har fået en mulighed for at blive tilgodeset, idet de er i den helt specielle situation, at de har stor interesse i at kunne dyrke i kystområderne. Det har vi selvfølgelig ønsket meget, vil jeg sige, og vi har bestemt også lod og del i det, fordi det var noget, der kom med efter lange forhandlinger. Vi synes selvfølgelig, det er meget fornuftigt, og vi agter selvfølgelig at stemme for.

Der er også stillet et lille ændringsforslag af ministeren, som vi selvfølgelig også kan støtte. Det er ikke noget, der ændrer noget væsentligt i selve lovforslaget.

Men vi havde gerne set, at man i højere grad havde imødekommet f.eks. KL's høringssvar, hvoraf det fremgår, at de gerne så, at byzone blev helt undtaget. Det havde været nemt at gøre på følgende måde: hvis man ønskede, at noget skulle fredes, eller det i hvert fald skulle forhindres, at det kunne bruges til byudvikling, kunne man jo bare frede det, idet langt de fleste arealer alligevel er offentligt ejede, så det ikke ville koste noget særligt. Det havde vi gerne set var kommet med, men vi må konstatere, at det er det ikke.

Tilbage står så, at vi må sige, at selve den idé, som lå til grund for det forslag, som danner udgangspunkt for L 95, ikke har ændret sig. Den idé kunne vi ikke støtte dengang, og vi må derfor også her i dag sige, at vi er i den situation, at vi stemmer imod selve lovforslaget, men for ændringsforslagene.

Tom Beck (KF):

Det Konservative Folkeparti stemmer for ændringsforslagene, som er en i hvert fald delvis imødekommelse af frugt- og bæravlernes ønsker om mulighed for dyrkning af frugt og bær i de kystnære områder.

Der er stadig tale om en slags omvendt bevisbyrde, hvor næsten alt som udgangspunkt er forbudt, men hvor der kan søges dispensation. Det mener vi principielt ikke er den rigtige måde at gøre det på, men vi accepterer det, fordi ministeren nu har fastslået i lovteksten, at dispensationen skal gives, medmindre det strider mod tungtvejende kystlandskabelige hensyn.

I betænkningen har vi tilkendegivet, at vi ved andenbehandlingen vil redegøre for vores stilling til lovforslaget generelt, hvilket jeg hermed skal gøre: Ved førstebehandlingen tilkendegav den daværende ordfører, at lovforslaget rettede op på nogle af de forhold, som var årsag til, at Det Konservative Folkeparti i 1994 stemte imod loven, og derfor blev det også tilkendegivet, at vi ville gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet uden dog at love, at vi også ville stemme for det endelige forslag.

Vi er også inde i lovens overordnede intentioner om at beskytte vore kyster og kystnære område mod uhensigtsmæssig bebyggelse og udnyttelse. Vi ønsker imidlertid mere kompetence udlagt decentralt til amter og kommuner, selv om vi må konstatere, at ministeren dog har søgt at imødekomme nogle af de forbehold,

som specielt kommunerne har givet udtryk for. Men vi synes ikke, at man i tilstrækkeligt omfang har imødekommet kommunernes ønsker i forhold til byzoneproblematikken, hvor kommunerne jo ikke mener, at kystlinjebestemmelserne skal gælde, men hvor man i stedet kan udnytte fredningsbestemmelserne.

Så med henvisning til vores afvisning af loven i 1994 må vi fastholde afvisningen, indtil kommunernes ønsker i højere grad er imødekommet.

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Allerede ved lovforslagets første behandling var vi skeptiske i Dansk Folkeparti. Der blev fra vores side lagt vægt på, at den strandbeskyttelseskommission, som skal gennemgå samtlige kyststrækninger, kun var nået igennem fem amter, og derfor syntes vi, at det måske var et for tidligt tidspunkt at behandle det her lovforslag.

Vi har selvfølgelig haft mange gode debatter om det i udvalget, og der er da også på et par enkelte områder nogen forbedring for bæravlere og i det hele taget inden for frilandsgartneri. Men vi synes stadig væk i Dansk Folkeparti, at vi ikke har nået det, som vi i realiteten ønsker, og det er vores holdning, at det stadig væk er på et for tidligt tidspunkt, vi vedtager den her lov.

De ændringsforslag, der foreligger, vil vi selvfølgelig gerne støtte, men lovforslaget i dets helhed stemmer vi imod.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Under førstebehandlingen af det her lovforslag gav Fremskridtspartiet klart udtryk for, at vi ikke kunne stemme for det.

Begrundelsen var, at en strandbeskyttelseslinje på 300 m ville bevirke, at der blev lagt beslag på alt for meget jord i vort land. Danmark består af en masse små øer og en masse vige og tanger. Vi finder det uretfærdigt over for befolkningen, der bor i de områder.

Nu er der så stillet ændringsforslag af hele udvalget, som vi selvfølgelig kan stemme for. De ændringsforslag giver mulighed for, at bær- og frugtavlere kan benytte de områder.

Selve lovforslaget vil give nogle kæmpe problemer ikke bare for befolkningen derude, men det vil blive umuligt for kommunerne ude i de områder at administrere det, så vi skal nok komme til at høre mere til den her sag.

Fremskridtspartiet vil stemme for ændringsforslagene, men kan ikke stemme for selve lovforslaget.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg er selvfølgelig glad for, at man vil stemme for de ændringsforslag, jeg har stillet, men jeg er lidt overrasket over de ordføretaler, jeg hører her i dag.

Hvad går det her lovforslag ud på? Det går ikke ud på at indføre en 300-meter-grænse omkring de danske kyster. Det er vedtaget for længst, som hr. Schmidt sagde, helt tilbage i 1994. I øvrigt er det en lovgivning, som har opfyldt sit formål, det behøver vi ikke at diskutere her, det er ikke det, forslaget går ud på.

Det, lovforslaget går ud på, er, at efterhånden som strandkommissionen bliver færdig, sætter man afgrænsningen i kraft i de enkelte amter, så grundejerne nøjagtig ved, hvad det indebærer for deres vedkommende. Det er det, det her forslag går ud på.

Så har vi benyttet lejligheden til at lempe reglerne for at samle bredere tilslutning til det her forslag, og så gør man det, at man under henvisning til et forslag, der ikke er til behandling, nemlig indførelsen af 300-meter-grænsen, stemmer imod, når man har fået opfyldt de krav, man har fremført undervejs i forhandlingerne.

Det svarer til, at man er imod indførelse af en skat på 1.000 kr. Så kommer der et forslag om at sætte den ned til 500 kr., og så stemmer man ikke for det forslag om en reduktion med 500 kr. Det er sådan noget alt eller intet-politik, som ikke giver meget mening og i hvert fald ikke for mit vedkommende særlig meget mod på at give politiske indrømmelser.

Nu er der i det her tilfælde tale om saglige, fornuftige indrømmelser. Derfor står jeg fuldt ud ved de ændringsforslag, der er stillet. Men jeg synes, at argumentationen om, at fordi man havde en holdning til et forslag i 1994, som ikke er til behandling her i dag, stemmer man imod et forslag, man selv må indrømme er et skridt i den rigtige retning, er dårlig.

Jeg skal ikke gøre mig klog på, hvordan Venstre og De Konservative fører politik på det her felt, men jeg undrer mig alligevel over det, men så er jeg selvfølgelig glad for, at ændringsforslagene kommer igennem.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal lige understrege, at når CD til slut stemmer for det her lovforslag, nr. L 95, har vi selvfølgelig haft en del betænkelighed undervejs, men det er rigtigt, som ministeren gør opmærksom på, at der har været visse indrømmelser.

Ikke alene har der formuleringsmæssigt været nogle indrømmelser, som betyder, at vi er mere trygge, men en væsentlig del er også det, der ligger i ændringsforslaget, at man omkring drift af frugtplantager og andet får noget specielt ind. Det var ikke alene det, at man ændrede det konkrete, men selve det, at man vendte argumentationen om, så man fik indskrevet i et lovforslag, at det nu var amter og myndigheder, der skulle argumentere for, hvorfor det ikke kunne lade sig gøre på det givne sted, at man i det hele taget vendte meget af argumentationen, at man har en lidt større ydmyghed over for opgaven, som jeg tit har understreget.

Jeg håber så, at fleksibiliteten i, hvordan man administrerer det her, bliver lidt mere udbredt, end man ofte ser i det selvkørende system, som amters tekniske forvaltning og styrelser er. Jeg har understreget gang på gang, at de er meget selvkørende, og at det er et problem også demokratisk, men jeg håber meget på den ånd, der er lagt ind med de ændringer, der er lavet nu, så dem lægger vi vægt på.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne sige til ministeren, at ministeren selvfølgelig skal have lov til at anlægge sine egne vurderinger af, hvorfor andre partier vælger at stemme for eller ikke. Jeg vil kun sige, at i det, jeg gengav her i dag, sagde jeg, hvad udgangspunktet havde været for selve loven, og at vi var godt tilfredse med, at man havde mildnet situationen lidt for bær- og frugtavlerne. Jeg tror, det er rimeligt nok at sige, at det jo ikke er et ændringsforslag, der sådan ligefrem har vokset i miljøministerens have. Altså vi har fundet hinanden i det, så vi synes jo nok, vi er del af det.

Tilbage står, og det var det, jeg også nævnte, og det har jeg sagt flere gange i Miljø- og Planlægningsudvalget, at helt principielt synes jeg, at det, vi laver her, er forkert.

Efter en samlet vurdering kommer vi frem til, at vi ikke vil stemme for forslaget. Man kan selvfølgelig altid sige, at man bør stemme for enhver forbedring. Det gælder så bare om, at udgangspunktet er forfærdeligt nok, så kan

man næsten altid sørge for, at det bliver lidt bedre. Men det er altså ikke nok her. Derfor fastholder vi vor afvisning.

Så synes jeg i øvrigt ikke, at vi skal gøre en større sag ud af det her, for det er jo kendt stof. Det er jo noget, der har været helt tilbage fra 1994, hvor vi sluttede det, og vores holdning kan næppe komme overraskende for nogen.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Fauverholdt (DF):

Det glæder mig utrolig meget, at også ministeren drager strandbeskyttelseskommisionen ind i den debat, vi har her i dag, for Dansk Folkeparti har jo lige bestemt peget meget på, at strandbeskyttelseskommisionen jo ikke engang er nået halvvejs rundt i det lille land Danmark. Var man nået til vejs ende, jamen så ville vi også kunne drage en større konklusion af, hvad de forskellige amter og kommuner måske vil sige i høringsvarene.

Så måske har Dansk Folkeparti ret, når vi siger, at det her lovforslag er man for tidligt ude med.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Altså en gang imellem tror man her i Folketinget, at vi er tæt på hinanden miljømæssigt, og det er da heldigvis også sådan, at vi ofte laver aftaler indbyrdes. Men at tro, vi er tæt på hinanden, når man sidder og hører hr. Schmidts indlæg i dag, ville være forkert.

Hr. Schmidt taler om et forfærdende udgangspunkt, et forfærdende udgangspunkt, nemlig loven i 1994, som blev gennemført af et bredt flertal i Folketinget, bestående af Kristeligt Folkeparti, CD, Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og – så vidt jeg husker – Enhedslisten. Det var et forfærdende udgangspunkt. Hvad var det, vi vedtog dengang? Vi vedtog to ting.

Vi vedtog, at de regler, som den daværende borgerlige regering havde indført administrativt, nemlig et landsplandirektiv, skulle vedtages ved lov, så Folketinget fik mulighed til at forholde sig til det for at beskytte de danske kyster. Så vedtog vi i øvrigt i et forlig med både Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen at udvide strandbeskyttelseslinjen, som har tjent beskyttelsen af danske kyster så godt, fra 100 m til 300 m.

Det var det, vi gjorde, og så indførte vi oven i købet den regel, at inden vi, om jeg så må sige, trak linjen, så skulle der være en, hvad vi den-

gang populært kaldte »gummistøvlekommission«, som åndelig talt skulle skridte de danske kyster af og give mulig for, at alle grundejere, alle kommuner kunne komme med deres synspunkter. Det er selvfølgelig også, fordi vi arbejder så demokratisk, at det har taget så lang tid.

Man kan være uenig i den lovgivning, det indrømmer jeg, man kan have forskellige synspunkter, men sige, at det er et forfærdende udgangspunkt at udvide strandbeskyttelseslinjen, som et stort flertal af partier gjorde i sin tid, synes jeg alligevel siger noget om afstanden.

Mellem hr. Schmidts og mit syn på beskyttelse af danske kyster, naturbeskyttelse osv. er der simpelt hen en afgrund. Der er en afgrund. Heldigvis kan man glæde sig over, at der også er en afgrund, der skiller hr. Schmidt fra den danske befolkning. Det er ikke ensbetydende med, vi ikke skal lave aftaler. Det skal vi i fremtiden.

Så er det bare sådan, at når jeg giver indrømmelse, og det er nok rigtigt, at jeg har ladet mig præge af argumenter – jeg synes i øvrigt også resultatet er fint nok – så venter jeg naturligvis også, at man fra den anden side af afgrunden da er parat til også at give indrømmelser i stedet for bare at sidde med korslagte arme og sige: Vi er bare imod, vi er bare imod.

Hr. Schmidt han er imod. Ja, o.k. han er imod, selv når han får indrømmelser.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nu skal jeg jo ikke klandre ministeren for at bruge udtrykket »afgrunden«. Det er jo et udtryk, Socialdemokratiet har taget til sig og har brugt ved mange lejligheder. Det er jo ikke sådan, at det bare kommer op en gang imellem. Det er jo sådan indgået i det socialdemokratiske slogan. Vi taler tit om, at nu nærmer vi os afgrunden, og nu er vi så kommet til den miljømæssige afgrund. Før var vi ved den økonomiske afgrund. Sådan er det.

Jeg vil kun sige til ministeren: Det er meget enkelt, for ministeren har i sit eget resumé skrevet, at når vi skal have det her forslag gennemført, så er det, fordi efter den gældende kystlov vil de udvidede beskyttelseslinjer først træde i kraft, når miljø- og energiministeren på grundlag af strandbeskyttelseskommisionens indstilling har truffet bestemmelse herom for hele landet samtidig. Sådan hedder det i resuméet af den pressemeddelelse, der udsendes fra Miljø- og Energiministeriet.

Vi vil selvfølgelig ikke vente på, at vi kommer til at se, hvad der sker i resten af landet. Vi har set nok. Nu hamrer vi til. Vi siger så kun, at det selvfølgelig har betydning for os, for vi var ikke tilhængere af den lov dengang. Den ændring, der er kommet her, har vi sådan set selv sørget for, og vedrørende det med kommunerne er jo kun en meget lille del imødekømt.

Det kan godt være, det har været en begivenhedsrig dag for ministeren, men jeg synes ikke, at han behøver at løfte stemningen hernede.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne understrege, at CD er enig i, at vi skal beskytte strandlinjerne. Men jeg vil alligevel have bekræftet af ministeren i dag, at der er lagt op til en linje, hvor man skal være fleksibel.

Det er vigtigt at understrege: Der er småsamfund, som har småbyer, havnearealer, hvor de ofte får et negativt svar, hvis de søger om udvidelse, hvis ikke der er en eksisterende havnevirksomhed, hvis det begynder at antage turistmæssig karakter, det vil sige et par broer mere til lystbådehavne osv. Så er det vanskeligt at komme igennem, selv om havnen rent faktisk er holdt op med at virke som fiskerihavn og kun kan overleve ved at udvide også den fritidsmæssige side.

Det er også vigtigt at spørge ministeren, om man vil administrere med den fleksibilitet, der skal til, når vi taler om tanger, og når vi taler om øer og andre steder, hvor en 300-metergrænse rent faktisk kun levner en ganske lille strimmel til at have foretagsomhed på; om man er villig til at sige, når der er tale om særlige forhold, at det her ikke er farligt for det åbne land og de åbne kyststrækninger; om man altså virkelig på det her område er villig til at være fleksibel.

Jeg er bekymret for – og det ved ministeren – at kommende embedsmænd i Miljøministeriet og i amterne med stramme rammer og stramme love skal lande i en situation, hvor de administrerer sådan lidt automatisk og ikke giver den fleksibilitet, der skal til.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Hr. Kalnæs og jeg tilhører en generation, der har brugt mere af det danske kystlandskab, end samtlige andre generationer før os tilsammen har brugt af det. Vi tilhører de grådige årgange, der har taget for os af retterne. Hvis der over-

hovedet skal være noget tilbage af kystlandskaber til vores børn og vores børnebørn, er det vigtigt, at vi beskytter de kyster, der er. Det var baggrunden for, at CD og Kristeligt Folkeparti med hr. Ole M. Nielsen ydede en uvurderlig indsats i den sammenhæng.

Socialdemokratiet og De Radikale gennemførte i sin tid den lovgivning – i øvrigt i samarbejde med SF og Enhedslisten – som i dag er gældende. Da var princippet i beskyttelsen netop hensyntagen til lokale forhold, fortsat landbrugsdrift og mulighed for, at grundejere og lokale kunne gøre indsigelse. Det er derfor, det har taget så lang tid, fordi vi har denne – nu kaldte jeg den gummistøvekommission, men altså strandbeskyttelseskommission, der tager stilling til hvert eneste amts særlige problemer.

De har lagt en linje nu. Vi har givet dem bedre arbejdsvilkår med det her lovforslag, og jeg er altså virkelig glad for, at det bliver vedtaget.

Når jeg bliver lidt irriteret på hr. Schmidt, så er det jo, fordi det her også set fra hans synspunkt – eller det, der burde være hans synspunkt, hvis ikke han kun kendte ordet nej – burde være i hans egen interesse.

Men lad det være. Jeg glæder mig over, at vi nu får vedtaget det her forslag, og jeg glæder mig selvfølgelig også over, at alle kan stemme for ændringsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen af miljø- og energiministeren (Svend Auken) vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 170: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (Sammenlægning af pensionisters ejer-tid af sommerhuse).

Af Thorkild B. Fransgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 2/2 99. Første behandling 3/3 99.
Betænkning 14/4 99).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 36:

Forespørgsel til fødevareministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om de hidtidige erfaringer med offentliggørelse af resultater fra levnedsmiddelkontrollen i såvel statsligt som kommunalt regi og om strategien for den fremtidige anvendelse af offentliggørelse som styringsmiddel i fødevarepolitikken?«

Af Jørn Jespersen (SF) og Jes Lunde (SF).
(Forespørgslen anmeldt 24/2 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/3 99).

Begrundelse

Jørn Jespersen (SF):

Offentliggørelse af kontrolresultater inden for fødevarerområdet har været et omstridt emne i den seneste tid og efter vores opfattelse med ganske god grund. Baggrunden er jo den, at vi tidligere inden for fødevarerområdet har haft offentliggørelse på enkelte afgrænsede områder.

Den nuværende minister har på et tidspunkt fået lovmæssig hjemmel til at øge anvendelsen af offentliggørelse som instrument i fødevarerpolitikken. Det har givet nogle erfaringer rundtomkring, som forbrugerne har været glade for. Jeg kan henvise til sådan noget som offentliggørelse af kontrolresultater i de københavnske restaurationer, som har haft stor offentlig interesse.

Så skete der det i forbindelse med fødevarerlovens vedtagelse sidste sommer, at der kom nogle nye principper ind i reguleringen af det her område, som siger, at kun når der er givet en bøde eller udstedt et omsætningsbegrænsende påbud eller forbud, kan man offentliggøre kontrolresultaterne med nævnelse af virksomhedernes navn.

Det var efter vores opfattelse en noget forhastet måde at beslutte sig på. Vi advarede imod det på det pågældende tidspunkt, og vi synes, erfaringerne har vist, at vi havde ret i at advare. Efter vores opfattelse er det i dag sådan, at der bliver offentliggjort resultater, som i virkeligheden ikke giver ret meget mening, som ikke giver forbrugerne et friere valg, og som ikke på nogen måde kan siges at understøtte fødevarerpolitiske målsætninger.

På den anden side er der en lang række kontrolresultater, som med god mening kunne offentliggøres og give forbrugerne et friere valg og understøtte de fødevarerpolitiske målsætninger.

På den baggrund har vi ønsket en drøftelse af, hvad regeringen har gjort sig af overvejelser på baggrund af de hidtidige erfaringer, og hvilke holdninger man har til at udvikle systemet, så det i højere grad bliver hensigtsmæssigt i forhold til de generelle fødevarerpolitiske målsætninger.

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen):

I den seneste tid har offentliggørelse af kontrolresultater som bekendt givet anledning til nogen debat. Jeg synes egentlig, der er grund til at takke for, at vi får lejlighed til også at redegøre for de erfaringer, vi hidtil har haft med offentliggørelse af kontrolresultater.

Loven om offentliggørelse af kontrolresultater fra 1996 vedrører som bekendt de resultater, der indsamles i henhold til lovgivning på levnedsmiddelområdet, og som hører under det tidligere Landbrugs- og Fiskeriministeriets ressort. Loven giver mulighed for at offentliggøre navne på virksomheder, der har fået bøde eller